

Υπόθεση C-98/22

**Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 98,
παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου**

Ημερομηνία καταθέσεως:

14 Φεβρουαρίου 2022

Αιτούν δικαστήριο:

Cour d'appel de Paris (Γαλλία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

2 Φεβρουαρίου 2022

Εκκαλούσες:

Eurelec Trading SCRL

Scabel SA

Εφεσίβλητες:

Ministre de l'Économie et des Finances

Groupement d'Achat des Centres Édouard Leclerc (GALEC)

Association des Centres distributeurs Édouard Leclerc (ACDLEC)

**Σύντομη παρουσίαση των πραγματικών περιστατικών και της διαδικασίας
στην κύρια δίκη**

- 1 Αντίδικοι στη διαφορά της κύριας δίκης είναι ο Γάλλος Υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών και δύο βελγικές εταιρίες: η Eurelec, εταιρία βελγικού δικαίου με έδρα τις Βρυξέλλες, επιφορτισμένη με τη διαπραγμάτευση σε θέματα τιμών και αγορών και ιδρυθείσα από τον γαλλικό όμιλο Leclerc και τον γερμανικό όμιλο Rewe, και η Scabel, εταιρία βελγικού δικαίου με έδρα τις Βρυξέλλες, η οποία ασκεί τον ρόλο του ενδιάμεσου φορέα μεταξύ της εταιρίας Eurelec και των περιφερειακών γαλλικών και πορτογαλικών καταστημάτων προμηθειών του ομίλου Leclerc. Διάδικοι στη διαφορά είναι επίσης δύο γαλλικές επιχειρήσεις: το κατάστημα προμηθειών σε εθνικό επίπεδο του ομίλου Leclerc, το οποίο διαπραγματεύεται τις ετήσιες συμβάσεις-πλαίσια με τους Γάλλους προμηθευτές

(στο εξής: GALEC) και η ένωση των καταστημάτων διανομής E Leclerc (στο εξής: ACDLEC).

- 2 Κατόπιν έρευνας που διεξήχθη μεταξύ του 2016 και του 2018, ο ministre de l'Économie et des Finances (Γάλλος Υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών, στο εξής: Υπουργός) διατύπωσε υποψίες ότι η εταιρία Eurelec εφαρμόζει στο Βέλγιο πρακτικές πιθανώς περιοριστικές του ανταγωνισμού έναντι προμηθευτών εγκατεστημένων στη Γαλλία. Οι εταιρίες Eurelec, Scabel, GALEC και η ACDLEC αμφισβητούν την ύπαρξη των πρακτικών που τους προσάπτονται.
- 3 Ο Υπουργός ενήγαγε τις τέσσερις αυτές εταιρίες ενώπιον του tribunal de commerce de Paris (εμποροδικείου Παρισιού, Γαλλία) προκειμένου να διαπιστωθεί ιδίως ότι οι πρακτικές των εν λόγω εταιριών, οι οποίες συνίστανται, αφενός, στην επιβολή στους προμηθευτές της υποχρέωσης εφαρμογής του βελγικού δικαίου στη συναφθείσα σύμβαση ώστε να μην εφαρμόζονται υπέρ τους οι διατάξεις δημόσιας τάξης που προβλέπονται από τον code de commerce (γαλλικό εμπορικό κώδικα), ιδίως δε αυτές οι οποίες αφορούν την ελεύθερη διαπραγμάτευση της σύμβασης βάσει των γενικών όρων πώλησης του προμηθευτή, και, αφετέρου, στην εις βάρος των προμηθευτών υποβολή, με τη μορφή οργανωμένων και μεγάλης έκτασης αντίμετρων, των καθαρών τιμών του προηγούμενου έτους σε σημαντικές μειώσεις, χωρίς μάλιστα καμία αντιπαροχή, συνιστούν σημαντική ανισορροπία μεταξύ των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των μερών.
- 4 Με απόφαση της 15ης Απριλίου 2021, το tribunal de commerce de Paris (εμποροδικείο Παρισιού) έκρινε παραδεκτή αλλά αβάσιμη την ένσταση ελλείψεως διεθνούς δικαιοδοσίας που προέβαλαν οι εταιρίες. Απέρριψε επίσης τα αίτηματά τους για υποβολή προδικαστικού ερωτήματος σχετικά με την ερμηνεία του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1) (στο εξής: κανονισμός Βρυξέλλες Ια). Έκρινε εαυτό αρμόδιο να αποφανθεί επί της τήρησης του άρθρου L442-6 (νυν άρθρου L442-11) του code de commerce (εμπορικού κώδικα) στη γαλλική επικράτεια στο πλαίσιο της διαφοράς και ζήτησε από τους διαδίκους να υποβάλουν τις προτάσεις τους επί της ουσίας στο πλαίσιο επόμενης επ' ακροατηρίου συζήτησης.
- 5 Με δικόγραφο της 18ης και της 21ης Μαΐου 2021, οι εταιρίες Scabel και Eurelec άσκησαν έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Cour d'appel de Paris (εφετείου Παρισιού, Γαλλία).
- 6 Το Cour d'appel de Paris (εφετείο Παρισιού, αιτούν δικαστήριο) καλείται συνεπώς να αποφανθεί ως προς το ζήτημα εάν τα γαλλικά δικαστήρια είναι αρμόδια να επιληφθούν αγωγής που άσκησαν οι γαλλικές αρχές κατά εταιριών με έδρα το Βέλγιο προκειμένου να διαπιστωθούν, να τύχουν κυρώσεων και να παύσουν πρακτικές φερόμενες ως περιοριστικές του ανταγωνισμού έναντι προμηθευτών εγκατεστημένων στη Γαλλία.

Κυριότερα επιχειρήματα των διαδίκων της κύριας δίκης σχετικά με την αστική και εμπορική, κατά την έννοια του κανονισμού Βρυξέλλες Ια, φύση της αγωγής του Υπουργού

- 7 Κατά την Eurelec, η φύση και το αντικείμενο της αγωγής του Υπουργού καθώς και τα αποδεικτικά μέσα που χρησιμοποίησε ο τελευταίος προς στήριξη της εν λόγω αγωγής είναι ικανά να αποκλείσουν τη διαδικασία αυτή από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού Βρυξέλλες Ια. Συναφώς, υπενθυμίζει ότι κανόνας εσωτερικού δικαίου που εφαρμόζεται επί της ουσίας μιας διαφοράς, ακόμη και αν είναι αναγκαστικού δικαίου, δεν μπορεί να θεμελιώσει τη διεθνή δικαιοδοσία των γαλλικών δικαστηρίων.
- 8 Οι εταιρίες Eurelec και Scabel, ισχυριζόμενες ότι η έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» κατά το άρθρο 1 του κανονισμού Βρυξέλλες Ια δεν μπορεί να ερμηνευθεί διά παραπομπής στο εσωτερικό δίκαιο κράτους μέλους, υποστηρίζουν ότι η αγωγή του Υπουργού εμπίπτει, ως εκ της φύσεως και του αντικειμένου της, στην άσκηση προνομίων δημόσιας εξουσίας που εκδηλώνεται με την άσκηση εξουσιών υπέρμετρων σε σχέση με τους κανόνες του κοινού δικαίου που εφαρμόζονται στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών, με αποτέλεσμα η διαφορά να μην υπάγεται στις αστικές και εμπορικές υποθέσεις.
- 9 Κατά τις ίδιες, η επιβολή προστίμου δεν πρέπει να συγχέεται με το δικαίωμα το οποίο αναγνωρίζεται στους ιδιώτες να ζητούν αποζημίωση προς αποκατάσταση της ζημίας την οποία υπέστησαν άμεσα και ο Υπουργός κάνει χρήση αποδεικτικών στοιχείων που απέκτησε μέσω προνομίων δημόσιας εξουσίας, εν προκειμένω μέσω των επισκέψεων και των κατασχέσεων στους χώρους της ACDLEC και της GALEC δυνάμει του άρθρου L 450-4 του code de commerce (εμπορικού κώδικα), ενώ οι δυνατότητες διαδικαστικού χαρακτήρα που παρέχει στους ιδιώτες το άρθρο 145 του code de procédure civile (κώδικα πολιτικής δικονομίας) δεν πρέπει να εξομοιώνονται με τις εξουσίες έρευνας που διαθέτει η δημόσια εξουσία. Συναφώς, ισχυρίζονται ότι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, ακόμη και δημοσίου δικαίου, μπορεί να στηρίξει το αίτημά του στο άρθρο 145 του code de procédure civile (κώδικα πολιτικής δικονομίας), κάτι που δεν ισχύει για το άρθρο L 450-4 του code de commerce (εμπορικού κώδικα). Επιπλέον, κατά τις εν λόγω εταιρίες, δεν συνιστά αξιόποινη πράξη η εναντίωση σε συντηρητική απόδειξη που διατάσσεται δυνάμει του άρθρου 145 του code de procédure civile (κώδικα πολιτικής δικονομίας), ενώ κάθε εναντίωση σε επισκέψεις και κατασχέσεις της direction générale de la concurrence, de la consommation et de la répression des fraudes du ministère de l'Économie et des finances (γενικής διεύθυνσης ανταγωνισμού, κατανάλωσης και καταστολής της απάτης του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών, Γαλλία) συνιστά αξιόποινη πράξη παρακώλυσης έρευνας [άρθρο L 450-8 του code de commerce (εμπορικού κώδικα)].
- 10 Η εταιρία Eurelec υπενθυμίζει επίσης ότι το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Γαλλία) αναγνωρίζει, στην απόφαση αριθ. 15-21.811 της

6ης Ιουλίου 2016, ότι η αγωγή του Υπουργού περιλαμβάνεται, ως εκ της φύσεως και του αντικειμένου της, στις προνομίες δημόσιας εξουσίας του Υπουργού.

- 11 Κατά τον Υπουργό, τα αιτήματά του εμπίπτουν στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του κανονισμού Βρυξέλλες Ια και δεν υφίσταται καμία ερμηνευτική δυσχέρεια ούτε εύλογη αμφιβολία ικανές να δικαιολογήσουν την υποβολή προδικαστικού ερωτήματος υπό το πρίσμα των απαντήσεων που δόθηκαν με την απόφαση της 16ης Ιουλίου 2020, *Monic* κ.λπ. (C-73/19, EU:C:2020:568), θεωρεί δε ότι η σημασία που θα είχε η εν λόγω προδικαστική παραπομπή δεν έχει αποδειχθεί και ότι η υποτιθέμενη έλλειψη δυνατότητας εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού δεν καθιστά αρμόδιο τον αλλοδαπό δικαστή.
- 12 Ο Υπουργός ισχυρίζεται ότι, όπως επισημαίνει το Δικαστήριο στην απόφαση της 16ης Ιουλίου 2020, *Monic* κ.λπ. (C-73/19, EU:C:2020:568), «η προάσπιση του γενικού συμφέροντος δεν πρέπει να συγχέεται με την άσκηση προνομίων δημόσιας εξουσίας», ότι οι διατάξεις του άρθρου L 442-6, παράγραφος 1, δεύτερο στοιχείο, του *code de commerce* (εμπορικού κώδικα) έχουν επιτακτικό χαρακτήρα όσον αφορά την προστασία της γαλλικής οικονομικής δημόσιας τάξης και ότι παρεμβαίνει για την υπεράσπιση του γενικού συμφέροντος προκειμένου να διαταχθεί η επιβολή προστίμου. Κατά τον ίδιο, καθώς το αντικείμενο της αγωγής του συνίσταται στην υπεράσπιση της γαλλικής οικονομικής δημόσιας τάξης, είναι φυσικό η αγωγή αυτή να πρέπει να εκδικαστεί από γαλλικό δικαστήριο, όπως επισήμανε το *Cour de cassation* (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) στην προμνησθείσα απόφαση της 6ης Ιουλίου 2016.
- 13 Όσον αφορά τη χρήση των εξουσιών του έρευνας, θεωρεί αναγκαία τη διάκριση μεταξύ του σταδίου της έρευνας και του σταδίου της ένδικης διαδικασίας και υποστηρίζει ότι η δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού Βρυξέλλες Ια εξαρτάται από την πραγματική χρήση των εν λόγω αποδεικτικών στοιχείων και όχι από τις μεθόδους συλλογής τους. Επικαλείται συναφώς τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Szpunar στην υπόθεση *Monic* κ.λπ. (C-73/19, EU:C:2020:297, σημείο 59), προσθέτοντας ότι στην υπόθεση *Monic*, η άσκηση από τις κρατικές αρχές ελέγχου εξουσιών έρευνας, χάρη στις οποίες κατέληξαν σε διαπιστώσεις προς στήριξη του ενδίκου βοηθήματός τους δεν εμπόδισε την εφαρμογή του κανονισμού Βρυξέλλες Ια. Παρατηρεί ότι ο δικαστής που αποφαινεται επί των εν λόγω αποδεικτικών στοιχείων ουδέποτε κήρυξε εαυτό στερούμενο διεθνούς δικαιοδοσίας, ακόμη και όταν επρόκειτο για αλλοδαπές εταιρίες, όπως στις υποθέσεις *Apple*, *Expédia* ή και *Booking*, και ότι δεν θα ήταν συνεπές να εξαρτάται η δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού από τη φύση των αποδεικτικών στοιχείων.

Προσθέτει, τέλος, ότι στο πλαίσιο της αγωγής του, τελεί σε σχέση ισότητας με τις εναγόμενες, καθώς υπόκειται στους κανόνες του *code de procédure civile* (κώδικα πολιτικής δικονομίας) που εφαρμόζονται σε όλους τους διαδίκους, με όλες τις σχετικές εγγυήσεις, και ότι ο χαρακτηρισμός του αδικήματος και η ποινή που ενδεχομένως θα επιβληθεί εμπίπτουν στην κυριαρχική εκτίμηση των επιληφθέντων δικαστηρίων.

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της απόφασεως περί παραπομπής

- 14 Ο Υπουργός στηρίζει την αγωγή του στο άρθρο L 442-6, παράγραφος 1, δεύτερο στοιχείο, του code de commerce (γαλλικού εμπορικού κώδικα), όπως ίσχυε πριν τροποποιηθεί με το διάταγμα αριθ. 2019-359, της 24ης Απριλίου 2019, περί αναθεώρησης του τίτλου IV του βιβλίου IV του code de commerce (εμπορικού κώδικα) το οποίο τους αντικαθιστά, στο άρθρο του 2, με τις διατάξεις του άρθρου L 442-1, παράγραφος 1, του ίδιου κώδικα.
- 15 Το (πρώην) άρθρο L 442-6 του code de commerce (εμπορικού κώδικα) ορίζει τα εξής: «I. Παραγωγός, έμπορος, κατασκευαστής ή άλλο πρόσωπο εγγεγραμμένο στο επαγγελματικό μητρώο ευθύνεται για τη ζημία που προκαλεί και υποχρεούται σε αποκατάστασή της:
- [...]
- 2° η υποβολή ή η απόπειρα υποβολής εμπορικού εταίρου σε υποχρεώσεις οι οποίες δημιουργούν σημαντική ανισορροπία μεταξύ των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των μερών.
- [...]
- III. – Η αγωγή ασκείται ενώπιον του αρμόδιου αστικού ή εμπορικού δικαστηρίου από κάθε πρόσωπο που έχει έννομο συμφέρον, από την εισαγγελική αρχή, από τον Υπουργό Οικονομίας ή από τον πρόεδρο της Αρχής Ανταγωνισμού όταν αυτός διαπιστώνει, στο πλαίσιο υποθέσεων που εμπίπτουν στην αρμοδιότητά τους, την ύπαρξη πρακτικής που μνημονεύεται στο παρόν άρθρο.
- [...]».
- 16 Οι εναγόμενες εταιρίες αμφισβητούν την αρμοδιότητα του γαλλικού δικαστηρίου να επιληφθεί της αγωγής του Υπουργού κατά των δύο εταιριών βελγικού δικαίου. Πρέπει συνεπώς να διευκρινιστεί εν προκειμένω αν το δικαστήριο του κράτους μέλους έχει διεθνή δικαιοδοσία να επιληφθεί αγωγής που ασκήθηκε από τις αρχές του εν λόγω κράτους μέλους κατά εταιριών με έδρα άλλο κράτος μέλος προκειμένου να διαπιστωθούν, να τύχουν κυρώσεων και να παύσουν πρακτικές φερόμενες ως περιοριστικές του ανταγωνισμού έναντι προμηθευτών εγκατεστημένων στο κράτος μέλος, εν προκειμένω στη Γαλλία.
- 17 Εφαρμόζεται ο κανονισμός Βρυξέλλες Ια, ο οποίος ορίζει, στο άρθρο 1, παράγραφος 1 ότι: «Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Δεν καλύπτει, ιδίως, φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις ή την ευθύνη κράτους για πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση της κρατικής εξουσίας (acta jure imperii)»;
- 18 Κατά το Δικαστήριο (απόφαση της 16ης Ιουλίου 2020, Movic κ.λπ., C-73/19, EU:C:2020:568), το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια έχει

την έννοια ότι εμπίπτει στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» της διατάξεως αυτής αγωγή των αρχών κράτους μέλους κατά επαγγελματιών εγκατεστημένων σε άλλο κράτος μέλος, στο πλαίσιο της οποίας οι αρχές αυτές ζητούν να διαπιστωθεί η ύπαρξη παραβάσεων που συνιστούν παράνομες, κατά τις εν λόγω αρχές, αθέμιτες εμπορικές πρακτικές και να διαταχθεί η παύση των παραβάσεων αυτών και, επιπλέον, υποβάλλουν δε παρεπόμενα αιτήματα με τα οποία ζητούν να διαταχθούν μέτρα δημοσιοποιήσεως της εκδοθησόμενης αποφάσεως και να επιβληθεί χρηματική ποινή.

19 Στην απόφαση *Monic*, το Δικαστήριο επισημαίνει:

- στη σκέψη 33, ότι η έννοια «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» πρέπει να θεωρείται ως αυτοτελής έννοια που πρέπει να ερμηνεύεται με γνώμονα, αφενός, τους σκοπούς και το σύστημα του εν λόγω κανονισμού και, αφετέρου, τις γενικές αρχές που απορρέουν από το σύνολο των εθνικών έννομων τάξεων·
- στη σκέψη 34, ότι η ανάγκη διασφάλισης της εύρυθμης λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς καθώς και η ανάγκη να αποφεύγεται, για λόγους αρμονικής απονομής της δικαιοσύνης, η έκδοση ασυμβίβαστων αποφάσεων στα κράτη μέλη επιβάλλουν ευρεία ερμηνεία της εν λόγω έννοιας των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων»·
- στη σκέψη 35, ότι έχει κρίνει επανειλημμένως ότι, καίτοι ορισμένες διαφορές μεταξύ δημόσιας αρχής και προσώπου ιδιωτικού δικαίου είναι δυνατόν να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού Βρυξέλλες Ια, τούτο δεν ισχύει οσάκις η δημόσια αρχή ενεργεί στο πλαίσιο ασκήσεως δημόσιας εξουσίας·
- στη σκέψη 36, ότι η εκδήλωση προνομίων δημόσιας εξουσίας από έναν διάδικο, λόγω της εκ μέρους του ασκήσεως εξουσιών υπέρμετρων σε σύγκριση με τους κανόνες του κοινού δικαίου που εφαρμόζονται στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών, αποκλείει την υπαγωγή μιας τέτοιας διαφοράς στις “αστικές και εμπορικές υποθέσεις” κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια·
- στη σκέψη 37, ότι για να καθοριστεί αν μια υπόθεση εμπίπτει στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού Βρυξέλλες Ια, και κατά συνέπεια στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, πρέπει να διαπιστωθεί η υφιστάμενη έννομη σχέση μεταξύ των εμπλεκομένων στη διαφορά διαδίκων και το αντικείμενο της διαφοράς αυτής ή, εναλλακτικώς, να εξετασθεί η βάση της ασκηθείσας αγωγής και ο τρόπος ασκήσεώς της·
- στη σκέψη 57, ότι μόνον εάν, λόγω της εκ μέρους της χρήσεως ορισμένων αποδεικτικών στοιχείων, δεν βρίσκεται ακριβώς στην ίδια κατάσταση με πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου στο πλαίσιο ανάλογης διαφοράς, θα πρέπει να θεωρηθεί ότι η αρχή αυτή έκανε χρήση, στη συγκεκριμένη περίπτωση, προνομίων δημόσιας εξουσίας·

- στη σκέψη 59, ότι από τις πληροφορίες που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο δεν προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, οι βελγικές αρχές έκαναν οποιαδήποτε χρήση αποδεικτικών στοιχείων τα οποία αποκτήθηκαν μέσω των προνομίων τους δημόσιας εξουσίας, πράγμα το οποίο εναπόκειται, ενδεχομένως, στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.
- 20 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν η λύση που δόθηκε με την εν λόγω απόφαση μπορεί να εφαρμοστεί στην αγωγή λόγω σημαντικής ανισορροπίας την οποία άσκησε ο Υπουργός και με την οποία ζητείται η διαπίστωση ύπαρξης πρακτικής περιοριστικής του ανταγωνισμού. Εκτιμά ότι, προκειμένου να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, η αγωγή του Υπουργού κατά, μεταξύ άλλων, των δύο εταιριών βελγικού δικαίου πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα του γαλλικού συστήματος.
 - 21 Δυνάμει του (πρώην) άρθρου L 442-6 του code de commerce (εμπορικού κώδικα), αν και το θύμα δύναται να ζητήσει την αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε από τις επίμαχες πρακτικές και την παύση των πρακτικών ή την κήρυξη της ακυρότητας ρήτρας, μόνον ο Υπουργός και η εισαγγελία δύνανται να ζητήσουν την επιβολή προστίμου εις βάρος του προσώπου που εφάρμοσε τις πρακτικές.
 - 22 Πέραν του ότι ο Υπουργός, ο οποίος παρεμβαίνει χάριν του γενικού συμφέροντος, δεν απαιτείται να δικαιολογήσει το έννομο συμφέρον του και δικαιούται να ασκήσει αγωγή που χαρακτηρίζεται ως αυτόνομη σύμφωνα με την προσμνησθείσα απόφαση της 6ης Ιουλίου 2016 του Cour de cassation (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου), δύναται να κάνει χρήση των εξουσιών του έρευνας.
 - 23 Εν προκειμένω, ο Υπουργός καταθέτει αποδεικτικά μέσα που συνέλεξε στους χώρους της ADELEC και της GALEC δυνάμει των διατάξεων του άρθρου L 450-4 του code de commerce (εμπορικού κώδικα), οι οποίες του παρέχουν τη δυνατότητα να επισκέπτεται, μέσω εξουσιοδοτημένων προς τούτο υπαλλήλων της Autorité de la concurrence (Αρχής Ανταγωνισμού, Γαλλία), όλους τους χώρους καθώς και να κατάσχει έγγραφα και κάθε μέσο αποθήκευσης πληροφοριών. Τα αποδεικτικά στοιχεία που έχουν συλλεγεί με τον τρόπο αυτόν υπόκεινται ωστόσο, στο πλαίσιο της πολιτικής δίκης, στην αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως.
 - 24 Κατ' αντιπαράβολή, οι ιδιώτες δεν διαθέτουν, για τη διεξαγωγή αποδείξεων, τις εν λόγω προνομίες, αλλά κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, ακόμη και δημοσίου δικαίου, μπορεί να ζητήσει τη λήψη μέτρων συντηρητικής απόδειξης, όπως είναι η διαταγή προσκόμισης αποδεικτικών στοιχείων, η πραγματογνωμοσύνη και η συντηρητική κατάσχεση διά δικαστικού επιμελητή, τα οποία μπορούν να διαταχθούν δυνάμει του άρθρου 145 του code de procédure civile (κώδικα πολιτικής δικονομίας). Η εν λόγω διεξαγωγή αποδείξεων μπορεί να διαταχθεί κατόπιν αιτήματος, ήτοι άνευ ανταλλαγής απόψεων, όταν αποδεικνύεται η αναγκαιότητά της.

- 25 Προσέτι, δεν συνιστά αξιόποινη πράξη η εναντίωση σε συντηρητική απόδειξη που διατάσσεται δυνάμει του άρθρου 145 του *code de procédure civile* (κώδικα πολιτικής δικονομίας), ενώ κάθε εναντίωση σε επισκέψεις και κατασχέσεις των προς τούτο εξουσιοδοτημένων υπαλλήλων συνιστά την αξιόποινη πράξη της παρακώλυσης έρευνας.
- 26 Επομένως, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν, όπως εν προκειμένω, όταν ο Υπουργός κάνει χρήση των ειδικών εξουσιών του έρευνας προκειμένου να αποδείξει την ύπαρξη πρακτικών που συνιστούν σημαντική ανισορροπία μεταξύ των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των διαδίκων και ζητεί από τον δικαστή την επιβολή προστίμου προκειμένου οι πρακτικές να τύχουν κυρώσεων, κάνει χρήση, κατά την άσκηση της αγωγής του, προνομίας δημόσιας εξουσίας η οποία μπορεί να αποκλείσει την αγωγή του από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού Βρυξέλλες Ια ως μη υπαγόμενη στις αστικές και εμπορικές υποθέσεις.
- 27 Συνεπώς, λαμβανομένης υπόψη της ιδιαιτερότητας της αγωγής του Υπουργού εντός της γαλλικής έννομης τάξης, υφίσταται εύλογη αμφιβολία ως προς το ζήτημα εάν η αγωγή που άσκησε εν προκειμένω ο Υπουργός εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του κανονισμού Βρυξέλλες Ια, ο οποίος εφαρμόζεται επί «αστικών και εμπορικών υποθέσεων», ικανή να δικαιολογήσει ότι υφίσταται ανάγκη για την προβλεπόμενη από το άρθρο 267 ΣΛΕΕ προδικαστική παραπομπή.
- 28 Το αιτούν δικαστήριο αναστέλλει την ενώπιόν του διαδικασία και υποβάλλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

*«Έχουν οι “αστικές και εμπορικές υποθέσεις”, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, την έννοια ότι περιλαμβάνουν στο πεδίο εφαρμογής τους την αγωγή –και τη δικαστική απόφαση επ’ αυτής– η οποία (α) ασκείται από τον Γάλλο Υπουργό Οικονομίας και Οικονομικών κατά βελγικής εταιρίας δυνάμει του (πρώην) άρθρου L 442-6, παράγραφος 1, δεύτερο στοιχείο, του *code de commerce* (γαλλικού εμπορικού κώδικα), (β) έχει ως αίτημα τη διαπίστωση και την παύση πρακτικών περιοριστικών του ανταγωνισμού και την επιβολή προστίμου στο πρόσωπο το οποίο φέρεται να τις εφάρμοσε και (γ) στηρίζεται σε αποδεικτικά στοιχεία που αποκτήθηκαν χάρη στις ειδικές εξουσίες έρευνας του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών;»*